

Odpoledne bylo jako stvořené ke snění za bílého dne: vzduch prozlacený sluncem a vílím prachem, louka ozvučená monotónním bzukotem včel. Klarion se uvelebila na větvi dubu, obklopená tichým ševlením listů. Užívala si sladkou samotu a alespoň patnáct nádherných minut nemusela nic dělat.

Skoro té myšlenky zalitovala, jakkoli byla krásná. Lehce se totiž nabízela představa, jak by zareagovala královna Elvína. Podala by to jako královský výnos: *Královna Hvězdne roklíny nesedí s rukama v klíně, když je kolem stále co dělat.*

Ale Klarion nebyla královnou Hvězdne roklíny – alespoň prozatím ne – a její týdenní schůzka s ministryní Léta skončila neo-

čekávaně brzy. Nehodlala jen tak promarnit tento vzácný náznak svobody.

S blížící se korunovací byl všechn její čas vyplněn výukou, procvičováním, zkoušením a dalšími schůzkami, které si předtím sotva dokázala představit. Předpokládala, že jsou všechny nutné, když měla jen měsíc na to, aby vstřebala Elvíny stovky let moudrosti. Hvězdna roklínka byla rozlehlá a nádherná a Klarion měla občas pocit, že o ní vůbec nic neví. Jak by mohla, když ji po většinu svého života pozorovala jen z dálky?

Klarion hleděla na Slunečnicovou louku a cítila něco, co se nebezpečně podobalo touze. Když se přiblížila zlatá hodina, objevily se víly světloňosky, zářící vzrušením a dychtící čelit řízenému chaosu nejrušnější části jejich dne. Klarion zpoza baldachýnu listů sledovala, jak ladně kličkují vzduchem plným pylu a zanechávají za sebou stopy vílího prachu. Některé pracovaly ve skupinkách a ohýbaly sluneční paprsky níže k horizontu. Volaly příkazy jako: „Trošičku vlevo!“ a „Ne, na druhou stranu!“ Jiné nořily dlaně do slunečního světla a sbíraly ho do košíčků s takovou lehkostí, jako kdyby nabíraly vodu ze studny. Klarion nikdy nepřestalo udivovat, jaké množství drobných detailů se podílí na každodenním kouzlu západu slunce. Připadalo jí nemožné, že brzy, v noc letního slunovratu, bude za tohle všechno odpovědná.

Ta vidina ji vystrašila víc, než si dovolila přiznat.

Její myšlenky přerušilo pronikavé zabzučení. Pak kolem ní něco prosvištělo: černá šmouha oproti rozjasňující se obloze. Klarion zavrávorala a taktak, že nespádla, než opět našla rovnováhu.

Co to u všech hvězd bylo?